

Jan Tennøe
Grindbakken 58, 0764 Oslo
mail: tennoe.jan@orange.fr

Oslo politikammer
Oslo dep
0030 Oslo

ANMELDELSE AV 10 MEDLEMMER AV GJENOPPTAKELSESKOMMISJONEN FOR AVGJØRELSE SOM DE HAR TRUFFET MOT BEDRE VITENDE.

Hermed anmeldes Janne Kristiansen, Helen Sæter, Vidar Stensland, Svein Magnussen og Øystein Mæland, Gunnar K. Hagen, Birger Arthur Stedal, Benedict de Vibe, Bjørn Rishovd Rund og Ingrid Bergslid Salvesen for overtredelse av straffelovens § 110 ved at de som medlemmer av Gjenopptakelseskommisjonen har truffet en avgjørelse mot bedre vitende. De 5 førstnevnte anmeldes for den avgjørelse de traff 8. desember 2006 i Fredrik Fasting Torgersens gjenopptakelsessak. De 5 sistnevnte anmeldes for den samme feilen da de traff sin avgjørelse i samme sak i avgjørelse av 30. september 2010.

I 1958 ble Torgersen domfelt for drap mv. Det var to bevis den gangen som ble ansett som aldeles sikre. Det ene var barnålsbeviset og det er kommisjonsmedlemmenes vurdering av dette beviset som anmeldelse nå. Kommisjonsmedlemmene fastslo i sine to avgjørelser at barnålsbeviset er minst like sikkert nå som i 1958. Noe slikt er det ikke mulig at kommisjonsmedlemmene mener dersom de har en normalt utviklet forstand. De anmeldes derfor for å ha avgjort saken mot bedre vitende.

Om barnålsbevisets sikkerhet den gangen og nå kan forklares:

I Torgersens dress ble det funnet 5 barnåler fra gran. Disse var til forveksling like barnåler som man fant på et inntørket gammelt juletre på gjerningsstedet. I 1958 ble det lagt til grunn at barnålene i dressen bare kunne stamme fra gjerningsstedet idet det fra de sakkyndige den gangen ble forklart at man ikke fant slike barnåler ute i den norske eller nordiske naturen. Dette ga grunnlag for å anse beviset som svært sikkert. I tillegg opplyste de sakkyndige at barnålene i dressen var svært like barnålene på gjerningsstedet, så like at det var svært stor grunn til å anta at barnålene i dressen stammet fra gjerningsstedets tre og ingen andre trær. I tillegg kom at barnålene ble opplyst å være usedvanlig korte hvilket også ga grunnlag for å anta at de kom fra gjerningsstedet. I sin prosedyre oppsummerte aktor, statsadvokat Dorenfeldt, sikkerheten for beviset slik at sjansen for at de 5 barnålene kunne stamme fra et annet sted enn gjerningsstedet var én til en milliard. Han sa også at dette beviset alene ville holdt til domfellelse og at beviset var et naturvitenskapelig bevis av første klasse.

Det var to sakkyndige for dette beviset i 1958, begge oppnevnt etter forslag fra påtalemyndigheten. Den ene, professor i botanikk, Henrik Printz, forklarte at grantrær og barnåler falt innenfor det område han underviste i. Han svarte på uttrykkelig forespørsel i retten at han aldri hadde sett slike barnåler før. Den andre, professor i botanikk ved Landbrukshøyskolen og leder av Det Norske

Skogforsøksvesen, var den virkelige store spesialist på emnet. Han opplyste i retten at han i 7 år hadde forsket på variasjoner i barnålers form og lengde. Han opplyste i retten at slike barnåler *kunne* oppstå i norsk natur under spesielle vekstvilkår. Men det var noe helt annet han fremhevet i retten. Blant annet sa han at man ikke fant slike barnåler ute i den norske (eller nordiske) naturen. Det ble også forklart i retten av de to sakkyndige at nålenes utseende hadde medført at de vurderte om barnålene stammet fra et mutert tre eller fra Kaukasus.

Både aktors og de sakkyndiges uttalelser i retten fremgår av en mengde referat fra 7 samstemte Oslo-aviser. Det er derfor ikke tvil om hvordan barnålsbeviset ble forklart og oppfattet den gangen. Aviser fra resten av landet vil antagelig også vise det samme, men disse er ikke undersøkt, men kan selvsagt undersøkes dersom man skulle mene at de samstemte avisreferatene fra de 7 Oslo avisene ikke skulle bli oppfattet som en sikker nok kilde. I ettertid er det også på det rene at Dorenfeldt skriftlig ved minst to anledninger har redegjort for at barnålsbeviset ble oppfattet som svært sikkert.

I 1998 benyttet Torgersen seg for første gang av egne sakkyndige, 2 stk. De slo med en gang fast at alt det som var blitt hevdet i 1958 som ga grunnlag for å fastslå at barnålene med stor sikkerhet stammet fra gjerningsstedet, ikke i det hele tatt var korrekt. Alt det som ble forklart i 1958 og som gjorde dette beviset så aldeles sikkert, var helt galt og stort sett motsatt av virkeligheten. Man må derfor legge til grunn at de to sakkyndige fra 1958 forklarte seg usant, men spørsmålet om mulig sannhet vedrører ikke nærværende anmeldelse. Torgersens sakkyndige forklarte at barnålene i dressen var av en helt vanlig type barnåler fra norsk gran som man vil finne over alt hvor det vokser gran.

Mer spesifisert kan det nevnes at Torgersens to sakkyndige forklarte at det er to hovedtyper barnåler. Den tallmessig vanligste typen er de barnålene som utvikles med nok sol og lys. De blir ca 12 – 18 mm lange. Den andre typen barnåler er den som ikke får nok sol og lys når de utvikles. De blir bare ca 5 – 10 mm lange og får (som en egenskap koblet til lengden) en annen form. Det var den sistnevnte typen nåler som befant seg i Torgersens dress (og på gjerningsstedet). Denne typen nåler vokser oftest nederst på trær der det er lite lys og vil derfor ofte befinne seg i den høyde man kommer i berøring med dersom man går i skogen. De korte nålene tørker oftere inn enn de lange og er derfor de som derfor løsner lettest ved berøring. Korte nåler kan derfor være minst like vanlig å få på seg som lange selv om de korte som nevnt er tallmessig underlegne i naturen. De korte nålene vokser ofte i grupper (der det er lite lys) slik at et enkeltstående skudd, hele grener, mange grener eller hele eller flere små trær kan ha bare korte nåler (slik gjerningsstedets tre muligens hadde). Man kan derfor lett ved en enkelt anledning få på seg en rekke korte og ingen lange barnåler. Videre forklarte de at den angivelige likhet mellom nålene i dressen og gjerningsstedets nåler, ikke i det hele tatt ga grunnlag for en antagelse om at nålene i dressen stammet fra det inntørkede treet på gjerningsstedet. Årsaken ble forklart å være at alle korte barnåler vil ligne like meget på hverandre for så vidt gjelder form og størrelse.

Alt dette var det utførlig og skriftlig og muntlig gjort rede for i god tid for kommisjonen før 2006 da denne traff sin avgjørelse. Om man skulle være i tvil om dette, kan man se at dette er skriftlig uttalt i de dokumenter som ble forelagt for kommisjonen. Påtalemyndigheten hadde på grunn av uttalelsene fra Torgersens sakkyndige også skaffet sakkyndige i anledning barnålene, 4 stk i alt. De sa seg allerede i 1999 - 2001 enige med Torgersens sakkyndige i ovenstående. Torgersen skaffet seg også én sakkyndig til.

Da kommisjonen traff sin avgjørelse i 2006 var det følgelig full enighet mellom de 7 sakkyndige om at korte barnåler av den typen som ble funnet i Torgersens dress var meget utbredt i den norske naturen, at det ville være vanlig å få slike barnåler på seg i granskog og at det kunne være vanlig å få på seg et antall slike uten at man fikk på seg noen lange nåler fordi slike korte barnåler vokser "i flokk". I tillegg var det enighet om at likheten med gjerningsstedets nåler ikke betydde mer enn at de også kunne stamme derfra i likhet med ethvert annet sted der det vokser gran.

De tre faktorene som i 1958 hadde gitt grunnlag for med stor sikkerhet å legge til grunn at barnålene i dressen stammet fra gjerningsstedet var således fullstendig tilbakevist av alle de 7 sakkyndige uten at forklaringene fra dem ga grunnlag for tvil om tilbakevisningen.

Det Gjenopptakelseskommisjonen i 2006 og deretter i 2010 derfor skulle vurdere, var den sikkerhet barnålsbeviset ga for at Torgersen hadde vært på gjerningsstedet under to forskjellige forutsetninger: 1) forutsetningen fra 1958 da det ble lagt til grunn at slike barnåler bare befant seg på gjerningsstedet. 2) dagens forutsetning hvor man legger til grunn at slike barnåler i tillegg til på gjerningsstedet også befant (og befinner) seg på alle steder der det vokser (alminnelig norsk eller nordisk) gran.

Eller sagt på en annen måte: Er det større sannsynlighet for at gjenstander stammer fra et bestemt sted når slike gjenstander bare kan stamme fra dette bestemte stedet enn når slike gjenstander i tillegg kan stamme fra et hvilket som helst annet sted også?

Det er ikke nødvendig med en nærmere begrunnelse for at beviset i det førstnevnte tilfellet blir svært meget sikrere enn i det sistnevnte tilfellet. Enhver person med normalt utviklet forstand og intelligens vil uten videre innse og forstå dette. Det er rett og slett ikke mulig å mene noe annet. For vanskeligere er ikke dette spørsmålet, uansett om man er jurist eller ei og uansett om man måtte være høyt kvalifisert eller ei.

Men hva er det kommisjonen av 2006 sier i sin avgjørelse om den forskjell i sikkerhet dette beviset ga under de to forskjellige forutsetninger? "Etter kommisjonens vurdering er barnålsbeviset i alle fall ikke svekket." [i 2006 i forhold til 1958] (Side 264 nederst.) Mao at barnålsbeviset er minst like sikkert i 2006 som det ble vurdert til å være i 1958.

Torgersen påklaget avgjørelsen av 2006 for en rekke punkters vedkommende, herunder også barnålsvurderingen. Kommisjonen av 2010 verdiget ikke innvendingene om barnålsbeviset særskilt vurdering i det hele tatt ut over å sitere ganske meget fra den gamle avgjørelsen av 2006. Etter å ha sitert ovenstående konklusjon fra den første kommisjonen uttaler så kommisjonen av 2010 øverst på side 61 i avgjørelsen av 2010: *"Kommisjonen er enig i og slutter seg fullt og helt til denne vurderingen, og kan ikke se at domfeltes anførsler tilsier en annen vurdering av barnålsbeviset i dag."* At dette var alvorlig ment ser man så på side 114 nederst: *"Kommisjonen kan fullt ut slutte seg til kommisjonens vurderinger og konklusjoner av samtlige bevisstemaer i avgjørelsen av 8. desember 2006, og det foreligger ikke omstendigheter som tilsier en annen vurdering i dag."* Også på side 12, 3. avsnitt uttales det samme som på side 114.

Jeg legger til grunn at kommisjonsmedlemmenes forstand ikke ligger under det borgerlige jevn mål eller så langt under dette jevn mål at de i god tro kan ha tatt feil. Da er det rett og slett ikke mulig at ovenstående konklusjoner er i henhold til kommisjonsmedlemmenes beste evne og overbevisning.

Man må i stedet legge til grunn at avgjørelsen er truffet mot kommisjonsmedlemmenes bedre vitende. Kommisjonsmedlemmene har derfor overtrådt straffelovens § 110.

Det ses ikke bort fra at kommisjonsmedlemmene vil prøve å unnskyldes seg med at beviset ikke ble ansett som så sikkert som det Dorenfeldt uttalte i sin prosedyre. Om så skulle være, er det likevel opplagt at muligheten for at slike barnåler som i Torgersens dress kunne finnes ute i naturen, ble fremstilt som svært, svært meget mindre av de sakkyndige i 1958 enn den muligheten man må legge til grunn i henhold til forklaringene fra dagens sakkyndige. Dessuten var det først i 1999 – 2001 at det ble forklart at slike korte barnåler finnes gruppevis og kunne begrunne at det ikke var påfallende at 5 slike korte nåler i dressen kunne stamme fra et annet sted. Det er derfor ingen tvil om at det uansett er stor forskjell på den sikkerhet beviset ga i 1958 sammenlignet med dagens situasjon. Det eneste som kan være diskutabelt, er hvor stor denne sikkerhetsforskjellen er, nemlig om forskjellen er kolossalt stor eller bare svært, svært stor.

Om man på bakgrunn av ovenstående skulle være i tvil om kommisjonsmedlemmenes positivt onde tro, nevner jeg at jeg i min stevning til Oslo Tingrett av mai d.å. har påvist en rekke uforklarlige feil fra kommisjonene, feil som i sum fjerner enhver tvil om at kommisjonsmedlemmene har handlet mot bedre vitende i sin bestrebelse på å avslå Torgersens begjæring om gjenopptakelse. Påtalemyndigheten er allerede i besittelse av denne stevningen i anledning mitt søksmål blant annet mot Riksadvokaten.

Samtlige 10 kommisjonsmedlemmer fra de to kommisjonene av 2006 og 2010 begjæres derfor tiltalt og straffet for sin avgjørelse i henholdsvis 2006 og 2010.

Dersom den oppnevnte påtalemyndighet skulle mene at straffelovens § 110 ikke kommer til anvendelse på forholdet, bes det om at annen anvendelig bestemmelse i stedet benyttes på forholdet.

En anmeldelse tilsvarende denne, er oversendt Justisdepartementet 14. juni d.å. Departementet har avvist å motta anmeldelsen under henvisning til at alle anmeldelser skal sendes til politiet eller påtalemyndigheten. Det er imidlertid på det rene at hele det norske politiet og hele påtalemyndigheten samt spesialenhetene er inhabile til å behandle anmeldelsen fordi jeg har varslet at riksadvokat Tor-Aksel Busch vil bli anmeldt for grov uforstand i tjenesten for sin behandling av saken før og etter at Gjenopptakelseskommisjonene har avsagt sine avgjørelser. Anmeldelse av Busch er imidlertid ennå ikke innsendt idet jeg i annen sak forsøker å få avklart om det også er grunnlag for å anmelde ham for medvirkning til falske forklaringer for retten og gjenopptakelseskommisjonene i samme sak. Anmeldelsen bes derfor sendt tjenestevei til Justisdepartementet for oppnevning av setteriksadvokat uten etterforskning fra politiets eller påtalemyndighetens side.

Oslo 16. september 2011

Jan Tennøe

